

άννα καντή

Imagine

Θεσσαλονίκη 2018

Η Άννα Καντή γεννήθηκε το 1976 στις Σέρρες, αλλά ζει πολλά χρόνια στη Θεσσαλονίκη. Συμμετείχε στην έκδοση του ανοιχτού λογοτεχνικού εντύπου «Τεύχος», ενώ αυτόν τον καιρό είναι στη συντακτική ομάδα του λογοκεντρικού περιοδικού «Αντλία».

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937888023

E-mail: anna_kanti@hotmail.com

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτήν την σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τη συγγραφέα.

Πρόσωπα:

Άντρας(μεσήλικας), Συγγραφέας(μεσήλικας), Imagine(νεαρή)

Στο μέλλον, οι άνθρωποι, έχοντας μεταφέρει τις πολεμικές συρράξεις τους στο διάστημα, προκαλούν την παρέκκλιση ενός αστεροειδή από την τροχιά του. Ο αστεροειδής κατευθύνεται στη γη, η οποία με την πρόσκρουσή του θα καταστραφεί ολοσχερώς. Σ' ένα δωμάτιο, ένας άντρας έχει αποφασίσει να περάσει μόνος του τις τελευταίες ώρες μέσα σε ειρήνη και ηρεμία. Σκαλίζει τη φωτιά στο τζάκι, ενώ έξω μαίνονται ήδη φυσικές καταστροφές.

Στη Νάνση και στον Παναγιώτη

(Ο συγγραφέας και η νεαρή γυναίκα εισβάλλουν στο δωμάτιο, διαταράσσοντας τη γαλήνη του άντρα. Μένουν έκπληκτοι εκατέρωθεν, μη περιμένοντας ο καθένας την παρουσία του άλλου.)

ΑΝΤΡΑΣ: Τι γίνεται; Ποιοι είστε εσείς; Πώς μπήκατε;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άνθρωπέ μου, ηρέμησε, σε παρακαλώ. Καταλαβαίνω την ενόχλησή σου και σου ζητώ ειλικρινά συγνώμη, αλλά πρέπει να ξέρεις πως είμαι εξίσου έκπληκτος με σένα που μαζευτήκαμε τόσος κόσμος εδώ. Είχα την αίσθηση πως θα 'μαι μόνος. (Δείχνει τη γυναίκα.) Για τούτη εδώ δεν είμαι σίγουρος. Δεν είναι εύκολο να συνεννοηθείς.

ΑΝΤΡΑΣ: Πού βρήκατε το κλειδί;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κι οι δυο μας έχουμε κλειδιά. Εγώ το βρήκα στο γραμματοκιβώτιο κι αυτή, μπροστά μου, στην είσοδο, κάτω απ' το πατάκι. Στην είσοδο την βρήκα, δεν γνωρίζομαστε.

ΑΝΤΡΑΣ: Και τι θέλετε εδώ; Εδώ μένω εγώ. Έχω νοικιάσει το δωμάτιο καιρό τώρα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μην ταράζεσαι. Πιθανότατα συμβαίνουν πολύ πιο παράξενα πράγματα αυτές τις ώρες. Ή μήπως δεν το έμαθες; Δεν απομένει ούτε μια ώρα, νομίζω.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο κόσμος θα καταστραφεί. Φυσικά και το ξέρω. Γι' αυτό ήρθα εδώ. Για να περάσω μόνος μου αυτές τις τελευταίες μέρες.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ο κόσμος θα καταστραφεί, αλλά εγώ δεν δίνω δεκάρα, αγαπητέ. Ήταν, εξάλλου, αναμενόμενο. Είχαμε περάσει σε άλλη πίστα. Πήραμε τα παιχνιδάκια μας και πήγαμε να κάνουμε πόλεμο στο διάστημα. Χάρη μας κάνει ο αστεροειδής που ξεστράτισε.

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά όλ' αυτά, αλλά γιατί ήρθατε εδώ δεν μου είπατε ακόμα. Εσύ ποια είσαι;

(Η γυναίκα δεν μιλάει.)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Imagine, μου είπε, τη λένε. Και μετά, άλλα γι' άλλα. Δεν βγάζεις άκρη.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εσύ;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εγώ είμαι συγγραφέας. Κι όπως σου είπα, δεν δίνω δεκάρα που ο κόσμος θα καταστραφεί. Το μόνο που θέλω είναι να προλάβω να τελειώσω το βιβλίο μου. Ο χρόνος λιγοστεύει κι εγώ έχω κολλήσει στο τελευταίο κεφάλαιο. Μου λείπει κι ο τίτλος. Όλοι λένε να βάζεις τον τίτλο στην αρχή, ε, εγώ τον βάζω στο τέλος. Πρόκειται, ξέρεις, για έργο ζωής.

ΑΝΤΡΑΣ: Ωραία και μπράβο σου, εδώ γιατί ήρθες;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μα για να τελειώσω το βιβλίο. Θα σου εξηγήσω. Όπως είπα, έχω κολλήσει στο τελευταίο κεφάλαιο. Εδώ κι έναν μήνα περίπου. Στην

απόγνωσή μου, θα με κοροϊδέψεις ίσως, συμβουλευτήκα αстрολόγο. Φταίει και το κλίμα της εποχής. Όπως και να 'χει, ο τύπος έφτιαξε τους χάρτες του και στο τέλος μού είπε: «Είμαστε προϊόν της ίδιας μας της φαντασίας. Αφήστε τον ήρωα σας να σας οδηγήσει».

Και τον άφησα. Τον ήρωα μου. Τον βασικό. Ακολούθησα, δηλαδή, τα χνάρια της ζωής του. Ο ήρωας μου είναι ένας άντρας, να, περίπου σαν κι εμένα. Δεν ήταν βέβαια συγγραφέας.

Μεγάλωσε σε κάτι γειτονιές στην άλλη άκρη της πόλης. Εκεί πήγα πρώτα. Ο ήρωας μου, σε αντίθεση με μένα, έζησε μια ήρεμη ζωή. Δεν έκανε οικογένεια ποτέ, αλλά είχε πολλούς καλούς φίλους και δυο τρεις μακροχρόνιες ερωτικές σχέσεις. Σε αντίθεση πάλι με μένα, που όταν έπινα, άλλαζα τις γυναίκες σαν τα πουλιάμισα. Τέλος πάντων. Ο άνθρωπος αυτός σπούδασε, ταξίδεψε λίγο, πήγε και στον πόλεμο, αλλά τα περισσότερα χρόνια του τα πέρασε στο πατρικό του σπίτι κάνοντας διάφορες μικροδουλειές. Έμεινα εκεί κοντά, σ' ένα ξενοδοχείο και προσπάθησα να γράψω. Τζιφος.

Ωσπου, σήμερα το πρωί, ξύπνησα κι είχα στο νου μου αυτήν τη διεύθυνση. Δεν ξέρω γιατί. Ήρθα ως εδώ κι όλα άρχισαν να μοιάζουν γνώριμα. Πήγα κατευθείαν στο γραμματοκιβώτιο και βρήκα το κλειδί. Ήμουν έξω απ' την πόρτα, σίγουρος πως θα μπω σ' ένα άδειο δωμάτιο με τζάκι, όταν με σταμάτησε αυτή η γυναίκα. Η Imagine. Τώρα δεν μιλάει, πριν, όμως, με είχε στημένο στην πόρτα για πόσα λεπτά δεν ξέρω και δεν με άφησε να πάρω ανάσα. Χείμαρρος. Αλλά τα περισσότερα δεν έβγαζαν νόημα. Έχει, λέει, κάποια αποστολή. Δεν θα μας αφήσει σε ησυχία, νομίζω. Ε, Imagine; Στο τέλος, έσκυψε, σήκωσε το πατάκι, έβγαλε ένα δεύτερο κλειδί και άνοιξε την πόρτα. Και βλέπω μέσα εσένα και σιέφτομαι, «υπάρχει κι άλλος, δεν είναι δυνατόν». Τι ήρθα να κάνω εδώ, πώς θα γράψω με τόσο κόσμο δίπλα μου;

ΑΝΤΡΑΣ: Ήρθες εδώ, λοιπόν, μ' έναν τρόπο μυστηριώδη για να ολοκληρώσεις το βιβλίο σου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Και επιθυμώ ησυχία και απομόνωση, όπως ακριβώς κι εσύ. Ξέρεις, και να μου το ζητήσεις, δεν θα φύγω. Παρ' όλες τις αναποδιές, νιώθω πως είμαι στο σωστό μέρος. Μου έρχονται ήδη ιδέες κι οι λέξεις μπαίνουν επιτέλους σε μια σειρά.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι αν σε αναγκάσω να φύγεις;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αν χρησιμοποιήσεις βία, εννοείς. Θα αμυνθώ. Νομίζω, βέβαια, πως είσαι σε καλύτερη φυσική κατάσταση. Έχω κάνει, βλέπεις, πολλές καταχρήσεις μέχρι να φτάσω στην ηλικία μας. Αλλά αυτό το βιβλίο είναι πολύ σημαντικό για μένα. Πολύ πιο σημαντικό ακόμα κι από την καταστροφή του κόσμου. Και θα προλάβω να το ολοκληρώσω πάση θυσία. Οπότε θα σου πάρει, θεωρώ, αρκετή ώρα το να καταφέρεις να με διώξεις. Δεν ξέρω αν θέλεις να περάσουμε παλεύοντας αυτά τα τελευταία λεπτά.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα καλά, γιατί είναι τόσο σημαντικό να τελειώσεις το γράψιμο ενός βιβλίου, που δεν θα το διαβάσει ποτέ κανείς;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί είναι. Μη βλέπεις τον Θεό που έκανε μισοδουλειές. Όταν αρχίζεις να φτιάχνεις έναν κόσμο οφείλεις να τον ολοκληρώνεις. Το δημιούργημα πρέπει να φτάσει στην τελείωση. Κι όχι να του δίνεις το ελεύθερο να σταματήσει, αν θέλει, στη μέση ή να αυτοκαταστραφεί. Δεν συμφωνείς;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω. Δεν πιστεύω πως υπάρχει Θεός.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θεός, άνθρωπος, δημιουργός, ας μην κολλάμε εκεί τώρα. Σημασία έχει να προλάβω. Εξάλλου, γιατί τα έχεις βάλει μαζί μου; Σε διαβεβαιώνω πως σταματάμε τη συζήτηση εδώ και ξεχνάμε ο ένας την ύπαρξη του άλλου. Άλλη είναι το πρόβλημά σου. Νομίζεις δεν θα μιλήσει; Κάτι μου λέει, πως άμα αρχίσει δεν θα σταματήσει ξανά.

(Ο συγγραφέας κάθεται κάπου κι αρχίζει να γράφει. Ο άντρας στο τζάκι κοιτάζει τη νεαρή γυναίκα που στέκεται ακόμα παράμερα, κοντά στην πόρτα. Την κοιτάζει με απορία και συμπάθεια.)

(Η Imagine προχωρά προς τα μέσα. Έχει καρφώσει τα μάτια της στα μάτια του άντρα.)

IMAGINE: Όταν σε είδα... Στην αρχή νόμισα πως είστε το ίδιο πρόσωπο. Τώρα ξέρω πως δεν είστε. (Δείχνει τον συγγραφέα.) Αυτός δεν είναι πραγματικός. Σχεδόν κανείς δεν είναι πραγματικός. Και πλησιάζει η στιγμή που θα το αποκαλύψω.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι εννοείς;

IMAGINE: Πλησιάζει η στιγμή που θα σβήσω τον προβολέα. Γι' αυτό ήρθα εδώ. Πού είναι;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν υπάρχει προβολέας εδώ, κορίτσι μου.

IMAGINE: Έτσι λες; Μήπως τον κρύβεις; Θα τον βρω. (Αρχίζει ψάχνει στο δωμάτιο.) Αστεροειδής και μαλακίες. Άκου θα πέσει και θα καταστραφεί η γη. Πόσα ψέματα πια! Γίνεται να καταστραφεί κάτι που δεν υπάρχει;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν υπάρχει η γη; Και πού πατάμε, στο κενό;

IMAGINE: Περίπου. Mind the gap, κύριε. Mind the gap, πατέρα.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς;

IMAGINE: Mind the gap. Θα στο πω κι αλλιώς. Όλα όσα βλέπεις είναι κύματα του τίποτα. Δεν με πιστεύεις, πατέρα;

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί με λες πατέρα; Δεν είσαι κόρη μου.

IMAGINE: Πού ξέρεις, μπορεί να 'μαι και μάνα σου.

(Ο άντρας ξεφυσά και δεν απαντά.)

IMAGINE: Πόσες διαστάσεις νομίζεις πως έχουν τα πράγματα; Αν πεις τρεις θα 'ναι λάθος. Κάποιοι λένε πολλές. Μα στ' αλήθεια είναι δύο μονάχα. Όταν γεννιέσαι, σου βάζουν με μια ένεση τον χρόνο στο αίμα σου κι οι δύο διαστάσεις αποκτούν βαρύτητα. Και μοιάζουν με τρεις. Μα δεν είναι. Ο όγκος των πληροφοριών δεν είναι όγκος, είναι επιφάνεια. Σαν να λέμε, τα πάντα είναι γραμμένα σ' αυτό το χαρτί. Ε, συγγραφέα; Θα το τελειώσεις, λες, το βιβλίο σου ή θα μείνει ο ήρωας σου κουτσός;

(στον άντρα) Οι άνθρωποι όλοι είναι προβολές. Εικόνες χωρίς ύλη. Μονάχα εγώ είμαι πραγματική. Ίσως να υπάρχουν και λίγοι ακόμα. Εγώ, όμως, είμαι η μόνη που το κατάλαβα. Γι' αυτό μου ανατέθηκε η αποστολή μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Να σβήσεις τον προβολέα.

IMAGINE: Ακριβώς. Να μείνουν μόνο οι πραγματικοί. Εσύ μπορεί να μείνεις. (Τον πλησιάζει με ερωτική διάθεση.)

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί εγώ;

IMAGINE: Δεν ξέρω. (Απομακρύνεται.) Μπορεί και όχι. Αυτός σίγουρα όχι. Οι ήρωες του είναι πιο πραγματικοί απ' αυτόν. (Βρίσκει ένα μαύρο πανί και σκεπάζει μ' αυτό τον συγγραφέα.) Να, έτσι είναι καλύτερα. Τώρα είμαστε οι δυο μας. Το ήθελες κι εσύ να μείνουμε οι δυο μας;

ΑΝΤΡΑΣ: Συγγνώμη, αλλά δεν σε γνωρίζω. Επιθυμώ μονάχα λίγη ηρεμία αυτά τα τελευταία λεπτά. Ήρθα εδώ με την πεποίθηση πως θα είμαι απολύτως μόνος. Ξαφνικά μπήκατε εσείς οι δύο. Ας είναι. Δεν αλλάζει. Αλλά ας σεβαστούμε ο ένας τις ανάγκες του άλλου.

IMAGINE: Χα! Είχα την ανάγκη να είμαι κοντά σου. Να σου μιλώ. Θα σεβαστείς, λοιπόν, την ανάγκη μου και θα μ' ακούσεις. Κάποια στιγμή, βέβαια, θα σβήσω τον προβολέα. Φαντάζεσαι να συνεχίσεις να μ' ακούς και μετά; Να είσαι πραγματικός κι εσύ;

ΑΝΤΡΑΣ: Σε λίγα λεπτά κανείς μας δεν θα είναι πραγματικός. Δεν σε γνωρίζω. Δεν με γνωρίζεις. Ποτέ δεν με είχες ανάγκη.

IMAGINE: Φυσικά και δεν σ' έχω ανάγκη. Τι είμαι εγώ, σαν την Έμιλυ; Που έτρεχε από πίσω σου μέχρι να βρεις την επόμενη; Πώς την έλεγαν να δεις... Σμαρώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς ξέρεις εσύ για τη Σμαρώ και την Έμιλυ;

IMAGINE: Είμαι κόρη τους. Και της Βαλέριας επίσης. Ναι, βέβαια, και της Βαλέριας, της γυναίκας της ζωής σου. Βλέπεις, έχω πολλές μητέρες: Έμιλυ, Σμαρώ, Βαλέρια. Έχω πολλές μητέρες, αλλά έναν μόνο πατέρα... Στο διώροφο σπίτι με το καναρίνι δεν υπήρχε πατέρας. Το θυμάσαι το καναρίνι.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι είναι αυτά που λες; Πώς ξέρει γι' αυτές τις γυναίκες; Και ποιο διώροφο σπίτι με το καναρίνι; Ναι, θυμάμαι ένα παλιό σπίτι μ' ένα καναρίνι στην αυλή.

IMAGINE: Εγώ δεν το θυμάμαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Ω, θεέ μου!

IMAGINE: Νόμιζα δεν πιστεύεις στον θεό.

ΑΝΤΡΑΣ: Ποια είσαι; Τι θέλεις από μένα;

IMAGINE: Σου είπα, είμαι η κόρη σου. Τι θα ήθελε μια κόρη από έναν πατέρα;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχω κόρη! Δεν έκανα ποτέ παιδιά. Δεν έτυχε. Δεν το επεδίωξα κι εγώ.

IMAGINE: «Δεν έτυχε». Τίποτα δεν τυχαίνει. Δεν έτυχε να βρισκόμαι εδώ. Εσύ με κάλεσες.

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ δεν κάλεσα κανέναν.

IMAGINE: Δεν με ήθελες, δεν με επεδίωξες, αλλά είμαι κόρη σου και είμαι εδώ. Δεν είμαι πλάσμα της φαντασίας σου. Να, πιάσε με να δεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Εδώ είσαι, αλλά δεν είσαι η κόρη μου.

IMAGINE: Τότε μήπως με γάμησες. (Ο άντρας πιάνει το κεφάλι του.) Ναι, αυτό θα 'ναι, με γάμησες. Μια νύχτα. Ξαστεριά. Περνούσες κάτω από το σπίτι. Μύρισες το νυχτολούλουδο κι άκουσες το καναρίνι. Κι ανέβηκες. Τόσοι ανέβαιναν... Κι ανέβηκες. Όχι. Εγώ κατέβηκα. Δεν μ' έπιανε ύπνος, είχε ζέστη κι ήθελα να πάρω λίγο αέρα. Ήτανε νύχτα κι ήμουν εννιά χρονών.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι λες, κοπέλα μου; Είσαι τρελή;

IMAGINE: Δεν το θυμάσαι; Το καναρίνι, όμως, το θυμάσαι. Βλέπεις, εκείνο φώναζε. Εγώ δεν είπα λέξη.

ΑΝΤΡΑΣ: Σύνελθε, σε παρακαλώ. Δεν με ξέρεις, δεν ξέρεις ποιος είμαι. Δεν θα το έκανα ποτέ αυτό.

IMAGINE: Μπορεί και να μην το έκανες. Τότε είμαι κόρη σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Πρέπει να μου είσαι κάτι;

IMAGINE: Σίγουρα είμαι πιο πραγματική. Εσύ μπορεί να σβήσεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Όλοι μαζί θα σβήσουμε.

IMAGINE: Εγώ δεν σβήνω.

ΑΝΤΡΑΣ: Εντάξει, από κάπου με ξέρεις. Αλλά εγώ δεν σε θυμάμαι. Κάθισε λίγο. Μη μιλάς.

IMAGINE: Δεν κάθομαι. Εγώ μιλάω. (Ξεσκεπάζει τον συγγραφέα.) Εγώ μιλάω, αυτός γράφει, εσύ ακούς. Αυτοί που γράφεις, συγγραφέα, ακούνε; Μιλάνε; Ή γράφουνε; Πρόσεχε τις μουντζούρες, συγγραφέα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κι αν του πω να σε σκοτώσει να ησυχάσουμε, θα μ' ακούσει λες;

IMAGINE: Δεν είναι άβουλος. Ενώ εσύ είσαι ήδη νεκρός. Ζόμπι που χρειάζεται τις σάρκες μας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρειάζομαι ησυχία για να γράψω.

IMAGINE: (Τον ξανασκεπάζει.) Κλείσε τ' αυτιά σου τότε. Μη μιλάς.

(Πλησιάζει τον άντρα.)

IMAGINE: Σας έχω πει τ' όνομά μου;

ΑΝΤΡΑΣ: Imagine.

IMAGINE: Γοητευμένη. Και το δικό σας; Ω, μη μου πείτε. Δεν θέλω αυτό με το οποίο σας βάφτισαν. Πατέρας μου είστε άλλωστε, οπότε το ξέρω. Imagine με βάφτισα εγώ. Έπρεπε κάπως να προστατευτώ, όταν κατάλαβα κι ανέλαβα την αποστολή μου. Αν δεν τα κατάφερνα να φτάσω εδώ... Όταν ακούνε «φαντασία» οι άνθρωποι, δεν σε πιστεύουν. Έτσι κρυβόμουν που ήμουνα πραγματική. Εδώ εσύ δεν με πιστεύεις, που είμαι κόρη σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Άρχισες πάλι;

IMAGINE: Τι είναι, ρε; Σε ενοχλώ; Θα ήθελες μήπως να με χτυπήσεις; Δεν φτάνουν όσα μου έκανες; Μία ζωή απών. Ταξίδια, φίλοι, γιόμενες. Μ' άφηνες πίσω κι η ζωή μου γκρεμιζόταν. Δεν με προστάτεψες.

ΑΝΤΡΑΣ: Άκου κορίτσι μου...

IMAGINE: Άστα αυτά. Μ' άφησες μόνη μου να μεγαλώσω. Και τώρα κάνεις πως δεν μ' έχεις ξαναδεί.

ΑΝΤΡΑΣ: Άκουσέ με.

IMAGINE: Δεν θέλω. Τι έχεις τάχα να μου πεις; Μήπως για τότε που πήγες εθελοντής στον πόλεμο;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν πήγα εθελοντής στον πόλεμο, το στρατιωτικό μου έκανα.

IMAGINE: Δεν σου έφτανε η δική μου η ζωή, ήθελες να χαλάσεις κι άλλες.

ΑΝΤΡΑΣ: Επιτέλους! Δεν σε γνωρίζω! Δεν είχαμε κανενός είδους σχέση εμείς οι δύο.

IMAGINE: Φυσικά και δεν με γνωρίζεις. Πώς θα μπορούσες; Εσύ είσαι απάτη, ολόγραμμα, καπνός. Μια προβολή είσαι κι εσύ. Μα θα σε σβήσω.

(Ο άντρας σκαλίζει το τζάκι. Η Imagine ξεσκεπάζει τον συγγραφέα.)

IMAGINE: Συγγραφέα, αν δεν ήσουν συγγραφέας, τι θα ήσουν; Εγώ, αν δεν είχα την αποστολή μου, μάλλον θα ήμουν κηπουρός. Ή ξεναγός. Ή γεωγράφος των οδυνηρών μητροπόλεων. Εσύ, νομίζω, θα οδηγούσες υποβρύχιο. Ένα μεγάλο κίτρινο υποβρύχιο.

(στον άντρα) Στο διώροφο σπίτι με την αυλή και το καναρίνι, κανείς δεν ήθελε να γίνει τίποτα. Ήθελαν όλοι να μείνουν ακίνητοι, να περάσει ο χρόνος από

πάνω τους γρήγορα και να διαλυθούν, έτσι ακίνητοι, μικρά κομμάτια στον αέρα.

ΑΝΤΡΑΣ: Εκεί μεγάλωσες;

IMAGINE: Ξέρεις πολύ καλά πού μεγάλωσα. Μεγάλωσα μαζί σου και με τ' αδέρφια μου. Αν και δεν είχα αδέρφια. Λίγο μετά που γεννήθηκα, η Σμαρώ έμεινε πάλι έγκυος. Είχατε έναν μεγάλο καβγά τότε. Εκείνη δεν ήθελε άλλο παιδί, ενώ εσύ έβρισκες την έκτρωση έγκλημα. Τελικά, σήκωσες χέρι πάνω της για πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή σου και την άφησες να πάει μόνη της στο νοσοκομείο.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς γίνεται να τα ξέρεις αυτά;

IMAGINE: Που ήμουνα πολύ μικρή, λες. Τα 'λεγε η Σμαρώ κι αργότερα.

ΑΝΤΡΑΣ: Η Σμαρώ δεν ήθελε και δεν έκανε ποτέ παιδιά μαζί μου.

IMAGINE: Ναι, βέβαια. Εγώ, εξάλλου, είχα γεννηθεί ήδη από την Έμιλυ. Κι αργότερα απ' τη Βαλέρια, αυτό κι αν ήταν θαύμα. (Γελάει.)

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι τρελή. Όμως πώς γίνεται να τα ξέρεις αυτά;

IMAGINE: Πατέρα, θα μ' αρνιέσαι ως το τέλος; Τέτοιος ήσουν πάντα. Εκεί μπροστά σου, μα δεν μ' έβλεπες. Έκανες σαν να μην υπάρχω. Εγώ, όμως, έβλεπα το βλέμμα σου σαν άρχισα να μεγαλώνω. Δεν σ' αδικώ. Τα φρέσκα λουλούδια έχουν πάντα καλύτερο άρωμα. Σ' έβλεπα που καθόσουν στο παράθυρο, τάχα πως κάπνιζες, κι έπαιρνες μάτι εμένα και τις συμμαθήτρίες μου απ' το λύκειο.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν είναι κακό να θαυμάζει κανείς το ωραίο.

IMAGINE: Όχι, δεν είναι. Αλλά εγώ ήμουν κόρη σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ήσουν. Σε παρακαλώ. Γιατί με βασανίζεις; Ας προσπαθήσουμε να τα βάλουμε σε μια σειρά για να μην τρελαθούμε κι οι δύο. Δεν σε γνωρίζω. Δεν έχω κόρη. Δεν έχω παιδιά. Ακόμα και τις ελάχιστες φορές που πήγα με γυναίκα που δεν την ήξερα καλά, υπήρξα ιδιαίτερα προσεκτικός.

IMAGINE: Πρόσεχες μη σου χυθεί εκεί μέσα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, πρόσεχα μη μου χυθεί εκεί μέσα. Και δεν μου χύθηκε. Οπότε δεν έχω παιδιά. Και σίγουρα δεν μεγάλωσες μαζί μου. Απ' την άλλη, αυτά που γνωρίζεις για μένα, αυτό με τη Σμαρώ, δεν γίνεται... Και το διώροφο σπίτι...

IMAGINE: Ποιο διώροφο σπίτι; Δεν υπάρχει διώροφο σπίτι. Ένα καναρίνι υπήρχε μόνο κι αυτό το σφάξαμε γιατί δεν τραγουδούσε σωστά.

ΑΝΤΡΑΣ: Ποια είσαι; Από πού με γνωρίζεις και γιατί ήρθες σήμερα εδώ;

IMAGINE: Η Imagine είμαι. Σε γνωρίζω απ' την κοιλιά της μάνας μου κι ήρθα γιατί μου έλειψες. Και γιατί πρέπει να σβήσω τον προβολέα.

ΑΝΤΡΑΣ: Θα ένιωθες καλύτερα αν έπαιζα το παιχνίδι σου;

IMAGINE: Δεν είναι απίστευτη σύμπτωση; Ο πατέρας μου κι ο προβολέας να βρίσκονται στο ίδιο μέρος. Μόνο που εσένα σε βλέπω, ενώ ο προβολέας ακόμα μου κρύβεται.

(Ψάχνει πάλι για τον προβολέα.)

Έχω δυο μαγνήτες μες στο κεφάλι μου, αποκλείεται να μην τον βρω. Έναν από δω κι έναν από δω. Μια φορά προσπάθησα να τους βγάλω. Με κατσαβίδι είναι δύσκολο. Εσύ με βρήκες, νομίζω.

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ σε βρήκα. Ήσουν μέσα στα αίματα.

IMAGINE: Θυμάσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Θυμάμαι. Ήτανε τότε που άκουγες φωνές. Που νόμιζες πως σου μιλούσαν οι άνθρωποι μέσα απ' την τηλεόραση.

IMAGINE: Δεν νόμιζα. Σε μένα μίλαγαν. Προσπαθούσαν να με απομακρύνουν απ' την αλήθεια. Να πιστέψω πως είναι πραγματικοί άνθρωποι. Κι εσύ τι έκανες;

ΑΝΤΡΑΣ: Τι έκανα... Σε πήρα στην αγκαλιά μου και σου σκούπισα τα αίματα. Ύστερα σε πήγα σ' ένα νοσοκομείο.

IMAGINE: Ύστερα με πήγες σ' ένα τρελάδικο. Δεν θα στο συγχωρέσω ποτέ αυτό. Ξέρεις πόσο πίσω με πήγε στην αποστολή μου;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορούσα να σ' αφήσω να κάνεις κακό στον εαυτό σου.

IMAGINE: Σιγά που νοιάστηκες. Ήθελες απλώς να με ξεφορτωθείς. Όπως και τώρα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ένας πατέρας αγαπάει την κόρη του. Δεν θέλει να την ξεφορτωθεί. Θέλει να μην υποφέρει. Έλα να σ' αγκαλιάσω.

IMAGINE: Είσαι αισχρός. Μη με πλησιάζεις. Και μη μου μιλάς άλλο. Θέλεις να με αποπροσανατολίσεις για να μη βρω τον προτζέκτορα και εξαφανιστείς. Είσαι το τελευταίο εμπόδιο που έστησαν μπροστά μου όλες οι ψεύτικες εικόνες. Μια συνωμοσία των δυο διαστάσεων. Ένας άντρας ποτέ δεν ξέρει αν έχει παιδιά. Στο σπίτι με το καναρίνι δεν θέλανε παιδιά.

(Πηγαίνει προς τον συγγραφέα.)

IMAGINE: Εσύ τι γράφεις; Δεν μιλάς; Φέρε να δω. (Προσπαθεί να του πάρει το χειρόγραφο. Την αποκρούει.) Καλά. Διάβασε τότε κάτι εσύ.

(Ο συγγραφέας διαλέγει μια σελίδα και διαβάζει.)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όταν τελείωσε τη στρατιωτική του θητεία και γύρισε, την βρήκε άρρωστη. Η σκοτεινιά την είχε καβαλήσει κι ένας καρκίνος είχε φυτρώσει στο σώμα της. Μόλις τον είδε, τον αγκάλιασε κι έκλαιγε για ώρες. Είσαι καλά; τον ρωτούσε. Σκότωσες πολλούς;

Έμεινε δίπλα της και την φρόντιζε. Σιγά-σιγά ήρθε η εξάντληση. Και για τους δύο. Τότε ήταν που σκέφτηκε πως θα ήταν ωραία να είχε μια κόρη. Ήταν πολύ νέος ακόμα, θα μεγαλώνανε μαζί, θα φρόντιζαν ο ένας τον άλλο, θα της μάθαινε πράγματα, θα του ξαναμάθαινε τη χαρά. Ναι, θα ήταν ωραίο να είχε μια κόρη.

Στο μεταξύ ο πόλεμος δεν σταματούσε ποτέ. Πόσοι νεκροί, πόσοι τραυματίες, πόσοι ξεριζωμένοι, δεν ήξερε πια κανείς. Στο ανθρώπινο είδος, έπινε ο ένας το αίμα του άλλου. Η τεχνολογία εξελισσόταν κι ο πόνος αύξαινε σε μαζικότητα και σε παραλλαγές.

Συχνά τα βράδια τού έρχονταν όνειρα, δύσκολα όνειρα, με τον καιρό έμαθε να κοιμάται λίγο, πιο ασφαλές. Η γυναίκα βογκούσε, τα νεύρα της είχαν κλονιστεί κι είχε γαντζωθεί πάνω του, όπως γαντζώνεται κανείς στην απόγνωση. Τελείωσε ανεπαίσθητα, ενώ εκείνος κάπνιζε ένα τσιγάρο, σκυμμένος στο παράθυρο.

(Ξανακάθεται.)

IMAGINE: Τι παραμύθια είναι αυτά; Άκου, «τελείωσε ανεπαίσθητα».

ΑΝΤΡΑΣ: Η Έμιλυ. Ενώ εγώ κάπνιζα σκυμμένος στο παράθυρο. Ποιοι είστε; Πώς τα ξέρετε όλα αυτά;

IMAGINE: Αυτό που ξέρω εγώ είναι πως ήδη είχες αρχίσει να φλερτάρεις με τη Σμαρώ. Γιατί, κρυφό νόμιζες ήταν;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ήσουν εκεί. Δεν ξέρεις πώς ήταν. Τόσον καιρό στον πόλεμο. Και μετά αυτό. Ένας δεύτερος πόλεμος.

IMAGINE: Πέρασες άσχημα, καημενούλη.

ΑΝΤΡΑΣ: Με ειρωνεύεσαι;

IMAGINE: Απλώς εκπλήσσομαι κάθε φορά με το εγώ των ανθρώπων. Τόσο μεγάλο, τόσο εύθραυστο συγχρόνως.

ΑΝΤΡΑΣ: Το λες εσύ που θεωρείς τον εαυτό σου το μοναδικό πραγματικό πλάσμα στη γη;

IMAGINE: Ίσως να 'σαι κι εσύ. Θα το δούμε. Πάντως, όταν πατήσω το κουμπί, δεν θα χαθούν ούτε τα ζώα ούτε τα φυτά, νομίζω. Ναι, σίγουρα, τα φυτά θα μείνουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Τίποτα δεν θα μείνει, κορίτσι μου. Φτάνει. Σταμάτα λίγο να μιλάς.

IMAGINE: Σου σπάω τα νεύρα, ε; Μήπως δεν φταίω εγώ, αλλά οι ενοχές σου;

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιες ενοχές; Μένουν λίγα λεπτά προτού καταστραφεί η γη. Τις έχω ξεφορτωθεί τις ενοχές μου. Δεν έχω κάνει δα και κάτι τόσο τρομερό. Τα είχα βρει και ήμουν σε ειρήνη με τον εαυτό μου, μέχρι που μπήκατε εσείς.

IMAGINE: Μετά τι έγινε; Όλα είναι εύκολα όταν απέναντί σου βρίσκεσαι μονάχα εσύ. Αργά ή γρήγορα θα σε συγχωρέσεις. Ο εαυτός μας, ξέρεις, είναι ο μεγαλύτερος παραμυθάς. Μπορεί να βρει δικαιολογίες για τα πάντα.

ΑΝΤΡΑΣ: Με κατηγορείς για κάτι συγκεκριμένο;

IMAGINE: Όχι, πατέρα, προς θεού. Υπήρξες πάντα άψογος. Μετρημένος, ισορροπημένος, εγκρατής. Μέσα στις νόρμες και στα πλαίσια. Κάτι έδωσες, κάτι πήρες. Κάτι έφτιαξες, κάτι χάλασες. Όπως οι περισσότεροι.

ΑΝΤΡΑΣ: Τότε γιατί να έχω ενοχές;

IMAGINE: Για μένα, πατέρα! Γιατί ξεχνάς εμένα.

ΑΝΤΡΑΣ: Σε ξεχνώ, γιατί δεν σε γνωρίζω.

IMAGINE: Πράγματι, έχω αλλάξει. Όταν με ανέβαζες στους ώμους σου και βγαίναμε στην αγορά, δεν μου είχε αποκαλυφθεί ακόμα η αλήθεια. Ούτε όταν ερχόσουν να με πάρεις απ' το σχολείο. Δεν μας μαθαίνανε αλήθειες στο σχολείο. Όχι, η αποκάλυψη ήρθε αργότερα. Και με άλλαξε. Με ωρίμασε. Όμως κάτι μέσα στα μάτια μου μένει πάντα το ίδιο. Κοίταξε μέσα στα μάτια μου. Ούτε μέσα σ' αυτά δεν με αναγνωρίζεις;

(Πηγαίνει πολύ κοντά του. Ο άντρας την κοιτάζει μα δεν απαντά. Γυρίζει και σκαλίζει τη φωτιά στο τζάκι.)

IMAGINE: Κι αυτό το κόλλημα με τη φωτιά... Πάντα σου άρεσε η φωτιά. Κι εγώ το είχα καταλάβει. Για σένα το έκανα όταν πήγα να κάψω το σπίτι. Δώρο για σένα. Θα στεκόμασταν στην αυλή και θα το απολαμβάναμε να λαμπαδιάζει. Δεν πρόλαβα, όμως, με σταμάτησαν.

ΑΝΤΡΑΣ: Έλα, κάθισε δίπλα μου. Πες μου τι βλέπεις.

IMAGINE: (Κάθεται.) Βλέπω τον κόσμο μετά.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς είναι;

IMAGINE: Καθαρός. Δίχως σκιές και ψεύτικους ανθρώπους.

(Μένουν για λίγο αμίλητοι.)

IMAGINE: Βλέπω τον κόσμο μετά, αλλά εσένα δεν σε βλέπω μέσα.

(Τινάζεται όρθια.) Άρα είσαι ολόγραμμα! Κι έχεις σκοπό να με παραπλανήσεις. Δεν θα σ' αφήσω. Εγώ είμαι πραγματική, εγώ είμαι τρισδιάστατη, έχω μια διάσταση παραπάνω από σένα, το καταλαβαίνεις; Δεν είσαι ικανός να με παραπλανήσεις. Εσύ ξέρεις μόνο να σκαλίζεις τη φωτιά. Ενώ εγώ έχω μια αποστολή! Μια ιερή αποστολή. Μπροστά σ' αυτήν, δεν υπάρχουν πατέρας και κόρη, δεν υπάρχουν συγγένειες, ούτε καν φιλίες υπάρχουν. Υπάρχουν μόνο άνθρωποι πραγματικοί κι οι προβολές ενός προβολέα. Πού είναι το γαμίδι ο προβολέας;

ΑΝΤΡΑΣ: Τον έκαψα. Ναι, τον έριξα λίγο πριν έρθεις στη φωτιά.

IMAGINE: Εσύ είσαι καμένος. Τον έπαιζες μάλλον πολύ αυτές τις μέρες μόνος σου και το 'χεις κάψει. Μα μια ζωή τον έπαιζες. Εντάξει, γάμησες και λίγο. Κατά τα άλλα, σπίτι, δουλίτσα, ταινίες, καφές και νανάκια. Άντε και καμιά εκδρομή. Και δίπλα σου, το σύμπαν σπάραζε. Ξύλο, φτώχεια, κόσμος

κοιμόταν στον δρόμο, μπορεί όχι εκεί ακριβώς μπροστά σου, λιγάκι παραπέρα, αν έστρεφες το βλέμμα σου θα τα 'βλεπες, μάνες έβγαζαν στη βίζιτα παιδιά, μα εσύ τη δουλίτσα σου, άντε και κανέναν αναστεναγμός καθώς παρακολουθούσες ειδήσεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Βοήθησα όσο το επέτρεπαν οι δυνάμεις μου. Τι μπορεί να κάνει μόνος του ένας άνθρωπος; Δεν ωφελεί να φορτώνεσαι το βάρος πραγμάτων που δεν μπορείς να σηκώσεις.

IMAGINE: Σωστά, θα πάθει η μέση σου. Οι δισκοπάθειες θερίζουν στις μέρες μας, να 'σαι προσεκτικός. Γύρισε γρήγορα στο σπίτι και βάλε μια ταινία να δεις. Έτσι. Χαλάρωσε. Ο άνθρωπος είναι γεννημένος παρατηρητής. Βγαίνει έξω απ' τα πράγματα για να πει πως υπάρχουν. Αν δεν έβγαине, δεν θα υπήρχαν. Επειδή τα βλέπει αποικτούνε υπόσταση. Αν δεν τα έβλεπε, δεν θα υπήρχαν. (Γελάει.) Δηλαδή, εκτός από καμένος είσαι κι αποκομμένος. Κι απατηλός, όπως αυτά που έζησες και είδες.

ΑΝΤΡΑΣ: Προβολές.

IMAGINE: Προβολές.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εσύ που ήσουν κόρη μου και ήσουν πραγματική, γιατί δεν με διαφώτιζες;

IMAGINE: Δεν ήθελες ν' ακούσεις. Μόνο το καναρίνι άκουγες. Κι ύστερα, δεν σ' εμπιστευόμουν. Δεν εμπιστεύεσαι μια προβολή. Και μια φορά που σ' εμπιστεύτηκα...

ΑΝΤΡΑΣ: Τι έγινε;

IMAGINE: Με πήδηξες.

ΑΝΤΡΑΣ: Σε παρακαλώ, σταμάτα να το λες αυτό. Με εκνευρίζεις.

IMAGINE: Γιατί είναι η αλήθεια. Νομίζεις είναι στη φαντασία σου, αλλά δεν είναι, με πήδηξες στ' αλήθεια.

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί το κάνεις αυτό;

IMAGINE: Θυμάμαι ακόμα την ανάσα σου, τόσο κοντά στο πρόσωπό μου, έμπαινα μέσα της, ενώ εσύ έμπαινες μέσα σε μένα.

ΑΝΤΡΑΣ: Σταμάτα.

IMAGINE: Έτσι ψιθύριζα κι εγώ, μα δεν με άκουγες.

(Ο άντρας σηκώνεται, φανερά εκνευρισμένος.)

ΑΝΤΡΑΣ: Ως εδώ! Αρκετά!

IMAGINE: (Τον πλησιάζει ναζιάρικα.) Έλα τώρα, μου θύμωσες;

ΑΝΤΡΑΣ: Μη μ' αγγίζεις.

IMAGINE: Δεν σ' αρέσει;

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, δεν μ' αρέσει.

IMAGINE: Τότε σου άρεσε.

ΑΝΤΡΑΣ: Άσε με.

IMAGINE: Αν δεν ήμουν κόρη σου, θα σ' άρεσε περισσότερο;

ΑΝΤΡΑΣ: Αν ήσουν κόρη μου, θα σου είχα αστράψει δυο χαστούκια.

IMAGINE: Μην το λες αυτό. Δεν με χτύπησες ποτέ. Εσύ δεν με χτύπησες ποτέ.

ΑΝΤΡΑΣ: Ίσως θα έπρεπε.

IMAGINE: Δεν σε φοβάμαι. Σε ξέρω, είσαι ακίνδυνος. Τόσο ακίνδυνος, που καταντάει βαρετό.

ΑΝΤΡΑΣ: Πού ξέρεις, μπορεί να άλλαξα κι εγώ και να μην το γνωρίζεις.

IMAGINE: Δεν σε πιστεύω. Απόδειξέ το. Σε προκαλώ.

(Την πλησιάζει, κάνει μια απειλητική κίνηση αλλά σταματάει, γυρίζει και κάθεται.)

IMAGINE: Είδες, είσαι κότα, δεν μπορείς. Συγγραφάκι, εσύ έχεις χτυπήσει ποτέ γυναίκα;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν θα είχα ενδιασμούς να χτυπήσω εσένα.

IMAGINE: Εγώ δεν είμαι γυναίκα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Και τι είσαι;

IMAGINE: Η Imagine.

(στον άντρα) Μην ακούς τι λέω σ' αυτόν, γυναίκα είμαι. Από εννιά χρονών ήμουν γυναίκα. Μετά από εκείνη τη νύχτα, με την ξαστεριά, το νυχτολούλουδο και το καναρίνι, δεν σταμάτησα. Ήμουν γυναίκα κάθε νύχτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Κάθε νύχτα στο διώροφο σπίτι...

IMAGINE: Κάθε νύχτα παντού. Κουβαλούσα μαζί μου ένα κόκκινο φωτάκι κι όταν έπεφτε το βράδυ το άναβα και γινόμουν γυναίκα. Κι έπειτα από μερικά βράδια άρχισε να μ' αρέσει. Μου άρεσε να είμαι γυναίκα το βράδυ και κορίτσι το πρωί.

ΑΝΤΡΑΣ: Μεγάλωσες πρόωρα.

IMAGINE: Γεννήθηκα πρόωρα. Τρεις φορές γεννήθηκα και τις τρεις πρόωρα. Περίεργο να μ' έχεις δει τρεις φορές να γεννιέμαι και να μην το θυμάσαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Περίεργο όντως.

IMAGINE: Ίσως να φταίει το χτύπημα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιο χτύπημα;

IMAGINE: Ούτε αυτό το θυμάσαι; Είχαμε πάει στην εξοχή. Εγώ, εσύ και η Βαλέρια. Είχες τα κέφια σου και τραγουδούσες. Μέσα στο δάσος βρήκαμε ένα ξωκλήσι. Είχε και μια καμπάνα, σκαρφάλωσες κι άρχισες να τη χτυπάς. Μα έτσι όπως κατέβαινες, γλίστρησες κι άνοιξε το κεφάλι σου. Έτρεχε αίμα, έχασες τις αισθήσεις σου κι όταν συνήλθες, δεν μας μιλούσες για 30 λεπτά. Φοβηθήκαμε πολύ, αλλά μετά εντάξει. Ζήτησες να σου ανάψω ένα τσιγάρο κι όλα καλά, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, τη θυμάμαι αυτήν την εκδρομή. Και την καμπάνα, τη Βαλέρια, το χτύπημα. Μα πώς τα ξέρεις όλα αυτά;

IMAGINE: Αφού ήμουν εκεί.

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, δεν ήσουν.

IMAGINE: Καλά, ό,τι πεις. Τότε πώς τα γνωρίζω;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω. Έχω μπερδευτεί. Ειλικρινά τα έχω χαμένα. Και γιατί τώρα; Γιατί ήρθες να με βρεις μια ώρα πριν το τέλος;

IMAGINE: Είσαι χαζός; Δεν το ήξερα πως θα σε βρω εδώ. Εγώ ήρθα για να βρω τον προβολέα. Μα αφού σε βρήκα να μην στα πω;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν βγάζω άκρη μαζί σου.

IMAGINE: Ποτέ δεν έβγαζες. Μήπως γι' αυτό δεν θέλεις να είσαι ο πατέρας μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Ωραία, λοιπόν, είμαι. Αφού το θέλεις τόσο πολύ, είμαι.

IMAGINE: Τι είσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Πατέρας σου.

IMAGINE: Κι εγώ τι είμαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Η κόρη μου.

IMAGINE: Είσαι μαλάκας.

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι τρελή.

IMAGINE: Ό,τι θέλω είμαι. Καλύτερα να μη μιλάς. Κάνε τη χάρη και στους δυο μας και βούλωσέ το. Θα σου πω εγώ πότε θα ξαναμιλήσεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Άντε μπράβο. Ασχολήσου με κάτι άλλο. Ψάξε τον προβολέα.

IMAGINE: Μη μιλάς, σου είπα. Ό,τι θέλω είμαι κι ό,τι θέλω θα κάνω. Δεν δέχομαι υποδείξεις από κανέναν, πολύ περισσότερο από έναν χαμένο. Αρκετά φλυαρήσαμε. Έχω μια αποστολή εγώ να επιτελέσω. Έχω να σβήσω το ψέμα. Εσένα δηλαδή. Έχω να σβήσω εσένα.

(Ψάχνει με μανία το δωμάτιο, αναποδογυρίζει πράγματα.)

Πού στο διάστημα είναι; Μια ζωή όλα ανάποδα. Πας να σταθείς στα πόδια σου και βρίσκεσαι με το κεφάλι κάτω. Άι σιχτίρ, μαλακισμένα. Τίποτα-τίποτα.

Τι ξέρετε εσείς από ζωή; Μόνο κινούμενα σχέδια. Έβαζε στην τηλεόραση κινούμενα σχέδια και μου έλεγε ν' ανοίξω τα πόδια. Κι ερχότανε με τη σειρά και με γαμούσαν κι ο Μίκυ κι ο Ντόναλντ και το κογιότ. Πού στο διάολο είναι; Εσείς τον κρύβετε. (Τραντάζει τον άντρα) Λέγε πού είναι; (Την σπρώχνει. Η Imagine την πέφτει στον συγγραφέα.) Κι εσύ, μουλωχτέ; Μίλα, γιατί θα πάρω το μολύβι και θα σου καρφώσω το μάγουλο. Να, από δω θα μπει, θα τρυπήσει τη γλώσσα και θα βγει απ' την άλλη. Κι ούτε θα γράφεις ούτε θα μιλάς.

(Ο συγγραφέας την πιάνει και την πηγαίνει με τη βία προς την πόρτα. Λίγο πριν την βγάλει έξω, ακούγεται ένας κρότος και γίνεται ένας μικρός σεισμός. Παραπαίουν και πέφτουν, ενώ ο άντρας σπεύδει να προστατέψει την Imagine. Ο σεισμός σταματά.)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι έγινε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ξεκίνησε.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Πρέπει να προλάβω. Ακόμα λίγο έμεινε, πρέπει να προλάβω.

IMAGINE: (σοβαρή) Γιατί το έκανες αυτό;

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιο;

IMAGINE: Αυτό, που έπεσες πάνω μου για να με προστατέψεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί είμαι ο πατέρας σου.

IMAGINE: (στον συγγραφέα) Συγνώμη για πριν. Ειλικρινά, συγνώμη. Τι γράφεις; Τι έγγραφες όταν σε διέκοψα;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: «Κι ερχότανε με τη σειρά και με γαμούσαν κι ο Μίκυ κι ο Ντόναλντ και το κογιότ».

IMAGINE: Μη με κοροϊδεύεις. Διάβασέ μου τι έγγραφες, σε παρακαλώ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θα σου πω ένα παραμύθι: Μια φορά κι έναν καιρό, γεννήθηκε ένα καναρίνι που ήξερε να χορεύει. Δεν τραγουδούσε, μα χόρευε. Χόρευε στον ρυθμό του τραγουδιού των άλλων πουλιών. Τα άλλα πουλιά το ζήλευαν και το φθονούσαν. Έκανε κάτι διαφορετικό και αποσπούσε τον θαυμασμό όλων όσων το έβλεπαν. «Εσύ δεν είσαι καναρίνι», του έλεγαν, «τα καναρίνια δεν χορεύουν, τραγουδούν». «Μα εγώ δεν ξέρω να τραγουδώ», τους απαντούσε, «γι' αυτό χορεύω». Τα άλλα πουλιά πείσμωναν και συνωμότησαν εναντίον του. Και μια μέρα, του όρμησαν όλα μαζί και με τα ράμφη τους του έκοψαν τα πόδια. Το καναρίνι πόνεσε. Και μην μπορώντας πια να χορέψει, άρχισε να τραγουδά. Μα τραγουδούσε τόσο φάλτσα που οι άνθρωποι δεν το άντεχαν κι ένα παιδί του έκοψε μια μέρα το κεφάλι.

IMAGINE: Και μετά;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μετά τίποτα. Έμεινε μόνο σώμα. Χωρίς κεφάλι να τραγουδά και χωρίς πόδια να χορεύει. Δεν έζησε καλά, αλλά όλοι οι άλλοι έζησαν καλύτερα.

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί το κάνεις αυτό; Γιατί της λες τέτοιες ιστορίες και την τσιτώνεις, πάνω που είχε ηρεμήσει; Δεν βλέπεις πως το μυαλό της είναι σε σύγχυση;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (Τον πλησιάζει και του λέει σιγανά, να μην ακούσει η Imagine.) Γιατί πρέπει να την εμποδίσουμε να βρει τον προβολέα. Δεν πρέπει να βρει τον προβολέα. Πρέπει να προλάβω να ολοκληρώσω το βιβλίο μου, προτού βρει τον προβολέα και προτού ο κόσμος καταστραφεί.

ΑΝΤΡΑΣ: Ω θεέ μου, είσαι κι εσύ τρελός.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Επικαλείσαι τον θεό επί ματαιίω.

ΑΝΤΡΑΣ: Επί ματαιίω, που θα τελειώσω τη ζωή μου παρέα με δυο άγνωστους τρελούς;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κι αν η ζωή σου δεν τελειώσει σήμερα; Ή αν ο χρόνος σταματήσει και περάσουμε μια δεύτερη ζωή, κλεισμένοι οι τρεις μας εδώ μέσα; Ποιος θα 'ναι τότε ο τρελός; Για συλλογίσου. (Ξανακάθεται και συνεχίζει το γράψιμο.) Πάντως, είσαι λιγάκι αφελής. Και ψαρώνεις με ό,τι σου λένε.

IMAGINE: Μην του μιλάς έτσι. (στον άντρα) Μην τον ακούς. Δεν είσαι αφελής. Είσαι έξυπνος και γενναίος. (Σκεπάζει τον συγγραφέα.) Δεν θα τον αφήσω να σε ξαναπροσβάλλει.

ΑΝΤΡΑΣ: Εντάξει, ίσως είμαι λιγάκι αφελής.

IMAGINE: Όχι, δεν είσαι. Είσαι ο πιο έξυπνος, ο πιο γενναίος κι ο πιο όμορφος άντρας στον κόσμο. Μακάρι να ήταν όλοι σαν εσένα.

ΑΝΤΡΑΣ: Υπερβολές.

IMAGINE: Καθόλου υπερβολές. Όλες με ζήλευαν που σ' είχα πατέρα και φίλο και εραστή.

ΑΝΤΡΑΣ: Το ήξεραν όλοι;

IMAGINE: Και βέβαια. Ο έρωτάς μας δεν μπορούσε να κρυφτεί.

ΑΝΤΡΑΣ: Και το αποδέχονταν;

IMAGINE: Δεν μπορούσαν να κάνουν κι αλλιώς. Ο έρωτάς μας ήξερε να επιβάλλεται.

ΑΝΤΡΑΣ: Μάλιστα.

IMAGINE: Τι μάλιστα;

ΑΝΤΡΑΣ: Ε τι να πω;

IMAGINE: Να πεις πως μ' αγαπάς ακόμα.

ΑΝΤΡΑΣ: Σε αγαπώ. Θα σε αγαπώ για πάντα. Αν και το «πάντα» έχει μείνει τόσο λίγο.

IMAGINE: Φοβάσαι να πεθάνεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Απλώς θα ήθελα να ζήσω ακόμα λίγο. Όλοι αυτό δεν θέλουν;

IMAGINE: Μάλλον δεν το θέλουν όλοι. Εγώ, όταν ήμουν πιο μικρή, νόμιζα πως όλοι έχουν σκεφτεί κάποια στιγμή ν' αυτοκτονήσουν. Μα ούτε αυτοί είναι όλοι.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, εγώ ποτέ δεν το σκέφτηκα.

IMAGINE: Ούτε κι εγώ. Γιατί εγώ, όπως ξέρεις, θα ζήσω για πάντα. Οι πραγματικοί ζούνε για πάντα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ακόμα και αν το θελήσουν; Δεν μπορούν αν το θελήσουν να πεθάνουν;

IMAGINE: Όχι, δεν μπορούν. Όσες φορές κι αν προσπαθήσουν θ' αποτύχουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Φοβάσαι που είσαι αθάνατη;

IMAGINE: Τι να φοβάμαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Μη μείνεις μόνη.

IMAGINE: Τελικά, είσαι αφελής. Άστα αυτά. Έλα να κάνουμε έρωτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι πράγμα;

IMAGINE: Αν μ' αγαπάς, έλα να κάνουμε έρωτα.

(Την κοιτάζει, δεν απαντά.)

IMAGINE: Άντε, τι περιμένεις; Αφού σε λίγα λεπτά ο κόσμος πιστεύει πως θα καταστραφεί. Τι πιο όμορφος τρόπος για να πεθάνεις; Σου κάνουν τέτοιο δώρο λίγα λεπτά πριν πεθάνεις και το αρνείσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ήταν στις προθέσεις μου να περάσω έτσι τα τελευταία λεπτά.

IMAGINE: Ωραία, πρόκειται για δώρο αναπάντεχο.

ΑΝΤΡΑΣ: Έχω χορτάσει από έρωτα.

IMAGINE: Χορταίνεται ο έρωτας;

ΑΝΤΡΑΣ: Και επιπλέον, θα μπορούσες να 'σαι κόρη μου...

IMAGINE: Ε και λοιπόν; Τι σημασία έχει λίγα λεπτά πριν το τέλος;

ΑΝΤΡΑΣ: Για μένα θα είχε. Δεν μπορώ να σε δω έτσι.

IMAGINE: Είσαι σίγουρος; Δεν μπορείς να ξεχάσεις τους ρόλους που φοράμε και να κρατήσεις μόνο το άντρας και γυναίκα;

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, το νιώθω άρρωστο.

IMAGINE: Άρρωστη η ένωση του αρσενικού και του θηλυκού; Έτσι δεν φτιάχτηκε ο κόσμος; Έλα να φτιάξουμε έναν κόσμο.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο άνθρωπος έχει εξελιχθεί. Η αιμομιξία είναι ταμπού.

IMAGINE: Είδες που ο θάνατος δεν έχει τόση δύναμη; Ούτε ένα ταμπού δεν μπορεί να σπάσει. Μα αφού δεν είμαι κόρη σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Α, τώρα λες δεν είσαι.

IMAGINE: Για σένα δεν είμαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Και αν είσαι;

IMAGINE: Αφού δεν το θυμάσαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν το θυμάμαι. Και πάλι, δεν μου βγαίνει μετά απ' όλα αυτά.

IMAGINE: (Βάζει μουσική, χαϊδεύεται.) Έλα, προσπάθησε λιγάκι.

ΑΝΤΡΑΣ: Εξάλλου δεν είμαστε μόνοι μας. Είναι μπροστά κι ο συγγραφέας.

IMAGINE: Κανείς δεν είναι. Δεν υπάρχει συγγραφέας. Αυτό εκεί είναι μονάχα ένα μαύρο πανί.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν είναι αλήθεια.

IMAGINE: Να, κοίτα. (Σηκώνει το πανί, το ξανακατεβάζει γρήγορα.) Δεν υπάρχει κανείς.

ΑΝΤΡΑΣ: Αφού τον είδα.

IMAGINE: Τίποτα δεν είδες. Οφθαλμαπάτη. Είμαστε μόνοι μας εδώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι όμως, τον είδα.

IMAGINE: Δεν συνεργάζεσαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Άμα ακολουθούσα τον άνεμο του καθενός, θα 'χα φουντάρει.

IMAGINE: Κι αντί για σένα φουντάρανε οι άλλοι.

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιοι άλλοι;

IMAGINE: Η Έμιλυ, εγώ. Όσοι καθάρισες στον πόλεμο.

ΑΝΤΡΑΣ: Σου γύρισε πάλι; Δεν συνεχίζω.

IMAGINE: Γιατί είσαι κότα. Μια ζωή δειλός. (Προσπαθεί να του πιάσει τον πούτσο.) Αυτός μήπως είναι πιο θαρραλέος;

ΑΝΤΡΑΣ: Πάρε το χέρι σου.

IMAGINE: Γιατί; Δικός μου είναι. Αυτός είναι ο πραγματικός μου πατέρας.

ΑΝΤΡΑΣ: Πάρε το χέρι σου, θα σε χτυπήσω.

IMAGINE: Πούτσο και ξύλο. Πόσο καλά με ξέρεις, πατέρα. Έτσι μ' αρέσει να με γαμάς. Πούτσο και ξύλο.

ΑΝΤΡΑΣ: (Την σπρώχνει και κλείνει τη μουσική.) Σταμάτα! Φύγε! Άσε με! Τι σου έχω κάνει, γαμώτο; Τι σας έχω κάνει και στους δυο; Ποιοι είστε; Τι θέλετε από μένα; Γιατί ήρθατε εδώ; Και τι όφελος έχετε να με βασανίζετε λίγα λεπτά πριν το τέλος;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: (Σηκώνει το μαύρο πανί.) Προσωπικά, σε διαβεβαιώνω και πάλι πως δεν έχω καμιά τέτοια πρόθεση. Δεν σε ξέρω, γιατί να θέλω να σε βασανίσω; Δεν μου έχεις κάνει κατί. Εγώ είμαι εδώ για το βιβλίο. Κι έχω αρχίσει ν' αγχώνομαι. Όλο με καθυστερείτε, όλο με διακόπτετε και στο τέλος δεν θα προλάβω.

ΑΝΤΡΑΣ: Άι στο διάβολο κι εσύ και το βιβλίο σου. Ψώνιο, πυροβολημένο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν μιλάς σωστά. Χάνεις την ψυχραιμία σου και γίνεσαι κακός.

ΑΝΤΡΑΣ: Μου την έχετε γαμήσει την ψυχραιμία μου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι εγώ. Είσαι άδικος. Φώναζε εκεί που πρέπει.

ΑΝΤΡΑΣ: Και που φωνάζω, τι; (Γραβάει την Imagine.) Γιατί μου το κάνεις αυτό; Γιατί βάλθηκες να μου σπάσεις τα νεύρα;

IMAGINE: Οι άνθρωποι είναι ολογράμματα. Πρέπει να βρω τον προβολέα. Μονάχα εγώ είμαι πραγματική. Όταν τον σβήσω, όλοι θα εξαφανιστούν και θα μείνω μονάχα εγώ. Ίσως και κάποιοι ακόμα. Τότε μόνο θα αποκαλυφθεί αν υπάρχουν κι άλλοι πραγματικοί. Πρέπει να βρω τον προβολέα. Ο προβολέας είναι εδώ. Τα τελευταία εμπόδια είστε εσείς οι δύο. Θέλετε να με παραπλανήσετε, να ξεχαστώ. Όμως θα κάνω αναγωγή στη μονάδα. Ξέρω τη μέθοδο των τριών και θα κάνω αναγωγή στη μονάδα. Θα σας εξαφανίσω. Έχετε δυο διαστάσεις, ενώ εγώ έχω τρεις. Είστε λειψοί μπροστά μου. Το διώροφο σπίτι είχε ένα κλουβί. Που είχε μέσα ένα καναρίνι χωρίς σώμα. Είχε ορκιστεί να τραγουδάει ώσπου ο κόσμος να καταστραφεί. Κι ας είχε πεθάνει στα εννέα του χρόνια. (στον άντρα) Κι εκείνος περνούσε, μα δεν ήταν εκεί. Το καναρίνι τραγουδούσε για κείνον. Τον γνώρισε όταν γεννήθηκε, τον είχε γνωρίσει και πριν γεννηθεί. Το καναρίνι τραγουδούσε για κείνον.

Πήρες μέρος στον πόλεμο, σκότωσες ανθρώπους κι εσύ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όλοι πήραν μέρος στον πόλεμο, έτσι γινόταν τότε.

IMAGINE: Πήρες μέρος στον πόλεμο και την κόρη σου ούτε που να τη δεις. Θα έπρεπε να ντρέπεσαι για τον εαυτό σου. Μα εμένα μου το είχε πει η μητέρα μου πως ήσουν εσύ. Κι έπειτα ονόμασα τη μητέρα μου Έμιλυ, Σμαρώ, Βαλέρια. Κι εσύ έκανες ακόμα πως δεν μ' έβλεπες. Όμως ήμουν εκεί. Κι ήμουν πιο πραγματική απ' όλες τις άλλες. Η μητέρα μου είχε πει κατά λέξη, «είναι ένας κύριος που μένει κάπου εκεί». Έτσι σε βρήκα. Έφαξα και σε βρήκα. Τώρα μένει να βρω τον προβολέα. Και θα σε σβήσω. Αυτός εκεί δεν με απασχολεί καθόλου. Αρκεί να σκίσω αυτό που γράφει και θα εξαφανιστεί. Δεν

χρειάζεται καν προβολέας. Όμως εσύ από πατέρα έγινες εχθρός κι ο θάνατός σου η ζωή μου. Μα θα σε σβήσω.

Εκτός αν θες να γαμηθούμε. Αν μούνε οι δυο διαστάσεις μέσα στις τρεις, τότε θα γίνω πέντε. Θα γίνω ακόμα πιο πραγματική. Έτσι είναι. Κι άμα σου πω, πως μια ζωή αυτό περίμενα; Πως για σένα έμεινα τόσα χρόνια παρθένα; (Ξαναβάζει τη μουσική, του τραβάει το χέρι και κολλάει πάνω του.) Να, βάλε το δάχτυλό σου εδώ να δεις. Καύλωσες τώρα; Θέλεις να με γαμήσεις τώρα; Θέλεις να γαμήσεις την κόρη σου;

(Ο άντρας τη σπρώχνει, τη ρίχνει κάτω, παίρνει το σίδερο απ' το τζάκι και το σηκώνει κατά πάνω της.)

IMAGINE: Μη!

(Ο άντρας δεν τη χτυπάει, χτυπάει και σπάει ό,τι υπάρχει στο δωμάτιο. Απειλεί και τον συγγραφέα, αλλά δεν τον χτυπά. Πετάει το σίδερο και κάθεται αποκαμωμένος.)

IMAGINE: (Τον αγκαλιάζει.) Έλα τώρα, ηρέμησε, όλα καλά. Αν είχαμε, θα σου άναβα ένα τσιγάρο. Σε πίεσα πολύ κι εγώ. Μα έπρεπε να σε δοκιμάσω.

ΑΝΤΡΑΣ: Να με δοκιμάσεις...

IMAGINE: Ναι, έπρεπε να δω τα όριά σου, μέχρι πού μπορείς να φτάσεις κι αν μπορώ να σε εμπιστευτώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Και τώρα μ' εμπιστεύεσαι;

IMAGINE: Ναι, τώρα σ' εμπιστεύομαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Παρόλο που παραλίγο να σε σκοτώσω.

IMAGINE: Μα δεν με σκότωσες. Θα μπορούσες, μα δεν με σκότωσες. Τώρα ξέρω πως μπορείς να με βοηθήσεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Να βρεις τον προβολέα.

IMAGINE: Σσςςς, πιο σιγά. Πρέπει να καταστρώσουμε ένα σχέδιο. Τον προβολέα τον βρήκα. Αυτός τον έχει.

ΑΝΤΡΑΣ: Ο συγγραφέας;

IMAGINE: Πιο σιγά. Ναι, αυτός. Έψαξα παντού και δεν τον βρίσκω. Το μόνο μέρος που απομένει είναι αυτός.

ΑΝΤΡΑΣ: Τον κατάπια; Εγώ δεν τον είδα να κρατάει κανέναν προβολέα.

IMAGINE: Το βιβλίο είναι κούφιο. Εκεί μέσα τον κρύβει. Βλέπεις πόσο χοντρό είναι. Πρέπει να του πάρουμε το βιβλίο.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορεί να κρυφτεί ένας προβολέας μέσα σ' ένα βιβλίο.

IMAGINE: Μπορεί. Είναι μικρός. Τελευταίας τεχνολογίας. Δεν πρόσεξες που δεν το αφήνει από τα χέρια του; Κι αυτή η μανία να προλάβει να το τελειώσει.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, αυτό είναι κάπως παράλογο.

IMAGINE: Γι' αυτό σου λέω. Αυτός τον έχει.

ΑΝΤΡΑΣ: Να τον ρωτήσουμε;

IMAGINE: Είσαι χαζός; Δεν θα μας πει την αλήθεια. Είναι στο κόλπο, σου λέω. Τον έβαλαν οι άλλες προβολές για να με εμποδίσει. Αλλά δεν με ξέρει καλά.

ΑΝΤΡΑΣ: Κανείς δεν σε ξέρει.

IMAGINE: Εσύ με ξέρεις, πατέρα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, εγώ σε ξέρω.

IMAGINE: Λοιπόν, θα με βοηθήσεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Κι αν, όταν τον σβήσεις, σβήσω μαζί κι εγώ;

IMAGINE: Όχι, εσύ είσαι πραγματικός. Είσαι κι εσύ πραγματικός όπως εγώ.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς είσαι τόσο σίγουρη;

IMAGINE: Είμαι. Απ' την αρχή το υποψιαζόμουν, αλλά τώρα είμαι.

ΑΝΤΡΑΣ: Εξάλλου, είμαι πατέρας σου.

IMAGINE: Αυτό δεν έχει σημασία. Λοιπόν; Θα με βοηθήσεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν θέλω να τον χτυπήσουμε.

IMAGINE: Δεν θα τον χτυπήσουμε. Έχω σχέδιο. Θα του ζητήσω πάλι να διαβάσει κάτι. Εσύ θα πας κρυφά από πίσω του και θα του πιάσεις τα χέρια. Κι εγώ θα του πάρω το βιβλίο.

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά, κι αν είναι κούφιο το βιβλίο, τι διαβάζει;

IMAGINE: Κάνει πως διαβάζει. Απ' το μυαλό του τα βγάζει.

ΑΝΤΡΑΣ: Καλός είναι.

IMAGINE: Όχι, δεν είναι καλός. Μην περδεύεσαι. Είναι κακός και συνωμότης και θέλει ν' αποτύχω στην αποστολή μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι αυτό δεν μπορούμε να το επιτρέψουμε.

IMAGINE: Όχι, δεν μπορούμε. Ελπίζω να μη με κοροϊδεύεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Ποτέ δεν θα έκανα κάτι τέτοιο.

IMAGINE: Ωραία. Ξεκινάμε;

ΑΝΤΡΑΣ: Περίμενε, μη βιάζεσαι.

IMAGINE: Τι να περιμένω;

ΑΝΤΡΑΣ: Να το συζητήσουμε λίγο ακόμα. Μήπως το σχέδιο έχει κενά.

IMAGINE: Τι κενά να έχει;

ΑΝΤΡΑΣ: Ας πούμε, αν ο συγγραφέας αντισταθεί; Κι ο προβολέας πέσει και σπάσει;

IMAGINE: Θα συντονιστούμε καλά. Θα τον αιφνιδιάσουμε. Θα είσαι από πίσω του και μόλις μου κάνεις νόημα, θα του την πέσουμε συγχρόνως. Εσύ θα του πιάσεις τα χέρια κι εγώ θ' αρπάξω το βιβλίο. Θα το κρατήσω γερά.

ΑΝΤΡΑΣ: Κι αν δεν είναι μέσα ο προβολέας;

IMAGINE: Εκεί είναι.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, αλλά αν δεν είναι;

IMAGINE: Ε, αν δεν είναι, θα του επιστρέψω το βιβλίο και θα συνεχίσω το ψάξιμο.

ΑΝΤΡΑΣ: Αφού έχεις ψάξει παντού.

IMAGINE: Γι' αυτό σου λέω, εκεί είναι.

ΑΝΤΡΑΣ: Άντε πάμε.

IMAGINE: Αυτός είσαι. Ε, συγγραφέα, πώς πάει;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άσε με ήσυχο, δεν θα προλάβω να τελειώσω.

IMAGINE: Διάβασέ μου κάτι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι.

IMAGINE: Όχι; Γιατί όχι, αφού σ' αρέσει να μου διαβάζεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί δεν προλαβαίνω.

IMAGINE: Έλα, σε παρακαλώ. Κάτι μικρό, αλλά όχι και πολύ μικρό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι, σου είπα.

IMAGINE: Έλα τώρα, μη γίνεσαι τέτοιος. Μου κρατάς μήπως κακία για πριν; Αφού σου ζήτησα συν γνώμη.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Εσύ δεν θα έπρεπε να ψάχνεις τον προβολέα;

IMAGINE: Θα τον ψάξω μετά. Πρώτα θέλω να μου διαβάσεις κάτι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δεν προλαβαίνω, σου λέω.

IMAGINE: Θα προλάβεις. Σε παρακαλώ. Είναι τόσο ωραία αυτά που γράφεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σ' ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θα με τουμπάρεις.

IMAGINE: Διάβασέ μου κάτι και δεν θα σε ξαναενοχλήσω μέχρι να τελειώσεις. Στο υπόσχομαι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το να μην ενοχλείς είναι κόντρα στον χαρακτήρα σου.

IMAGINE: Σου δίνω τον λόγο μου. Διάβασε, διάβασε. Πες κι εσύ, δεν ήταν πολύ ωραία αυτά που έχει διαβάσει;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, ήταν πολύ ωραία.

IMAGINE: Δεν θες να μας διαβάσει κάτι ακόμα;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, θα το ήθελα.

IMAGINE: Ορίστε, στο ζητάμε κι οι δύο. Σε παρακαλώ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άντε καλά. Αλλά μετά δεν θα μου ξαναμιλήσεις, το υποσχέθηκες.

IMAGINE: Στον λόγο της φανταστικής μου τιμής.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μετά την κηδεία, πήγε μια βόλτα στο πάρκο. Κάθισε σ' ένα πεζούλι και αφαιρέθηκε κοιτάζοντας κάτι παιδιά να παίζουν. Ένα κορίτσι, εννιά δέκα χρονών, τον πλησίασε κι έκατσε δίπλα του. Γιατί οι άνθρωποι πεθαίνουν; τον ρώτησε. Κοίταξε τη μικρή με απορία. Έτσι είναι ο κύκλος της ζωής, της είπε. Πεθαίνουν για να γεννηθεί κάτι καινούριο.

IMAGINE: Καινούριοι άνθρωποι;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τον ξαναρώτησε.

ΑΝΤΡΑΣ: Και άνθρωποι, ναι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Της είπε.

IMAGINE: Πώς θα είναι οι καινούριοι άνθρωποι;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω. Ελπίζω πιο αληθινοί.

IMAGINE: Δηλαδή;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, πιο ειλικρινείς με τον εαυτό τους.

IMAGINE: Θα πονάνε;

ΑΝΤΡΑΣ: Αν είναι άνθρωποι, ναι, μάλλον θα πονάνε. Ελπίζω λιγότερο.

IMAGINE: Θα λένε στον εαυτό τους ότι πονάνε;

ΑΝΤΡΑΣ: Αν είναι ειλικρινείς, θα το λένε.

IMAGINE: Δεν γίνεται να μην πονάνε; Οι καινούριοι;

ΑΝΤΡΑΣ: Αν δεν χτυπιούνται κι αν δεν αρρωσταίνουν πια, υποθέτω πως γίνεται.

IMAGINE: Κι αν δεν κάνουν έρωτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Όταν κάνουν έρωτα οι άνθρωποι δεν πονάνε συνήθως.

IMAGINE: Οι γυναίκες πονάνε.

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, ούτε οι γυναίκες πονάνε. Τους αρέσει και το ευχαριστιούνται. Αλλά εσύ είσαι μικρή ακόμα για έρωτες.

IMAGINE: Τις νύχτες μεγαλώνω.

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι ένα νυχτολούλουδο;

IMAGINE: Όχι, είμαι ένα καναρίνι που δεν τραγουδάει.

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί το λες αυτό;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Το κορίτσι δεν απαντά.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς σε λένε;

IMAGINE: Βρες το μόνος σου.

ΑΝΤΡΑΣ: Πώς να το βρω;

IMAGINE: Μάντεψέ το. Φαντάσου το.

ΑΝΤΡΑΣ: Imagine. Imagine, νομίζω, σε λένε.

IMAGINE: Αυτός είναι τίτλος τραγουδιού.

ΑΝΤΡΑΣ: Αφού δεν τραγουδάς, θα ήταν ωραίο να σε λένε όπως ένα τραγούδι.

IMAGINE: (Χαμογελάει.) Ναι. Το βρήκες. Imagine θα με λένε από δω και πέρα. Είσαι ο νονός μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν θα θυμώσει, λες, ο κανονικός σου νονός;

IMAGINE: Δεν έχω κανονικό νονό.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχεις κανονικό νονό; Και ποιος σε βάφτισε;

IMAGINE: Η μητέρα μου πήγε σ' ένα γραφείο και τους είπε ένα όνομα.

ΑΝΤΡΑΣ: Ωραία. Τώρα θα έχεις δυο ονόματα κι έναν ακόμα νονό.

IMAGINE: Θα είσαι ο πνευματικός μου πατέρας;

ΑΝΤΡΑΣ: Ας το πούμε κι έτσι.

IMAGINE: Όταν μεγαλώσω, θα μπορώ να σε παντρευτώ;

ΑΝΤΡΑΣ: (Γελάει.) Δεν ξέρω. Δεν συνηθίζεται. Αλλά αφού δεν έχουμε πραγματική συγγένεια, ίσως και να μπορείς. Εξάλλου, δεν χρειάζεται να το πούμε σε κανέναν ότι είμαι νονός σου.

IMAGINE: Θα είναι το μυστικό μας;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, θα είναι το μυστικό μας.

IMAGINE: Ορκίζομαι πως δεν θα το πω πουθενά. Ορκίσου κι εσύ.

ΑΝΤΡΑΣ: Ορκίζομαι.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κανείς τους δεν το είπε ποτέ πουθενά.

IMAGINE: Θα με περιμένεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Να μεγαλώσεις για να παντρευτούμε;

IMAGINE: Ναι.

ΑΝΤΡΑΣ: Θα σε περιμένω.

IMAGINE: Ορκίζεσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Ορκίζομαι.

IMAGINE: Μπορεί μέχρι τότε οι άνθρωποι να μην πονάνε. Να σταματήσουν να χτυπιούνται και να αρρωσταίνουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Δύσκολο, αλλά ποιος ξέρει, μπορεί.

IMAGINE: Μπορεί να σταματήσουν και να κάνουν έρωτα.

ΑΝΤΡΑΣ: Τότε θα εξαφανιστούν.

IMAGINE: Μπορεί να βρεθεί άλλος τρόπος.

ΑΝΤΡΑΣ: Αυτός, όμως, είναι ο καλύτερος.

IMAGINE: Θα με θυμάσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Σίγουρα.

IMAGINE: Σίγουρα; Δεν θα με ξεχάσεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι, ποτέ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όμως την ξέχασε. Δεν την ξαναείδε από τότε. Και καθώς δεν μίλησε ποτέ σε κανέναν γι' αυτήν τη συνάντηση...

ΑΝΤΡΑΣ: Τώρα!

(Ο άντρας πιάνει από πίσω τα χέρια του συγγραφέα. Συγχρόνως η Imagine ορμάει και του αρπάζει το βιβλίο. Το ψάχνει εξονυχιστικά, αλλά δεν βρίσκει κάτι.)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι κάνετε; Άφησέ με! Κι εσύ, φέρε πίσω το βιβλίο.

IMAGINE: Δεν είναι εδώ. Τον μετακίνησες. Πού τον έχεις κρύψει;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Τι πράγμα;

IMAGINE: Μην κάνεις τον ανήξερο. Τον προβολέα.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καινούριο είναι πάλι αυτό; Τι δουλειά έχω εγώ με τον προβολέα σου; Κι εσύ τι κάνεις, σε κόλλησε τρέλα; Άφησέ με.

(Ο άντρας τον αφήνει.)

ΑΝΤΡΑΣ: Έλα, δώσε το πίσω, αφού δεν είναι μέσα.

(Ο συγγραφέας πηγαίνει προς την Imagine.)

IMAGINE: Μην πλησιάζεις, θα το πετάξω στη φωτιά.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιατί το κάνεις αυτό; Δεν ξέρω πού είναι ο προβολέας.

IMAGINE: Δεν σε πιστεύω. Έχω ψάξει παντού. Κάπου τον έχεις κρύψει. Μίλα, γιατί θα το κάψω το βιβλίο σου.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σε παρακαλώ. Αν το κάψεις...

ΑΝΤΡΑΣ: Τι θα γίνει αν το κάψει;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αν το κάψει... Θα είναι εις βάρος όλων μας.

ΑΝΤΡΑΣ: Τι εννοείς; Τι δουλειά έχουμε εμείς με το βιβλίο σου;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όχι, δεν έχετε. Δηλαδή... να... Σας είπα πριν πως έχω κάνει μια μποέμικη ζωή. Κι ήταν ωραία. Κι ενδιαφέρουσα. Κάποτε, όμως, μ' ερωτεύτηκε μια θεά, που ύστερα τρελάθηκε. Κι από τότε, σιγά-σιγά, ανεπαίσθητα, τα έχασα όλα. Πρώτα τον έρωτα, μετά την καύλα, τη συντροφικότητα, τη φιλία. Το ένα έμοιαζε να συμπαρασύρει το άλλο. Έχασα την επαφή με τους ανθρώπους. Κι εγώ που τα είχα βάλει με τα πιο μεγάλα τέρατα, που και τον θάνατο τον νίκησα ζώντας με τα βιβλία μου χίλιους μικρούς θανάτους, μπρος στη μεγάλη μοναξιά γονάτισα. Και τότε βρήκα εσάς. Imagine, μπορεί και να 'μαστε όλοι προβολές. Μπορεί όλοι οι άλλοι, όπως τους βλέπουμε, να είναι προβολές δικές μας. Μπορεί να είστε εσείς οι δύο προβολές...

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εσύ ο προβολέας.

IMAGINE: Τι είναι αυτά που λέει;

ΑΝΤΡΑΣ: Λέει πως, αν κάψεις το βιβλίο του, θα είναι σαν να πατάς το κουμπί και να σβήνεις τον προβολέα. Λέει πως δεν υπήρξαμε πραγματικά ποτέ.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λέω πως ο ένας χωρίς τον άλλο δεν υπάρχει. Πως εγώ χωρίς εσάς δεν υπάρχω. Και δεν θέλω να πεθάνω ανύπαρκτος. Το τέλος που έρχεται δεν θέλω να με βρει ανύπαρκτο.

IMAGINE: Οπότε είμαστε όλοι μας πραγματικοί και προβολές συγχρόνως; Λυπάμαι, αλλά αυτό δεν γίνεται. Μονάχα εγώ είμαι πραγματική. Και θα στο αποδείξω.

(Πετάει το βιβλίο στη φωτιά. Το βιβλίο καίγεται και παράλληλα εξαφανίζονται ο άντρας κι η Imagine. Ο συγγραφέας κάθεται στο τζάκι και σκαλίζει τη φωτιά. Τραβάει μια σελίδα και διαβάζει.)

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Όταν ο κόσμος θα 'ρθει τούμπα κι ο πόλεμος κοπάσει, θα μείνουμε εμείς. Θα μου κρατάς το χέρι, καθώς θα περπατάμε στα χαλάσματα, και πίσω απ' τις πέτρες θα βλέπουμε πράσινο. Όταν ο κόσμος θα 'ρθει τούμπα κι ο πόλεμος κοπάσει, εμείς, μονάχοι, θα βοηθήσουμε το φεγγάρι να τραβήξει πίσω τη θάλασσα. Θα γίνουμε ποίηση. Θα ξαναβρούμε τον ρυθμό των άστρων και οι φωτιές θα σβήσουν. Όταν ο κόσμος θα 'ρθει τούμπα κι ο πόλεμος κοπάσει, θα σιωπήσουμε. Κι έτσι, σιωπηλοί, με πλήρη διαύγεια, σύμπνοια και αγάπη, θα ξαναρχίσουμε.

Προτεινόμενη μουσική:

Nancy Sinatra - Two Shots Of Happy, One Shot Of Sad